

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βιλμπεργκ καὶ Ἄεστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταῖνας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΣΔΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργία Ἐλιοτ. — Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ἡ πόλις μας. Ὁ Σμολένσκις. — Ἡ φτερωτὴ ποιητικὸπούλα (παραμῦθι τοῦ Catulle Mendès ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). Τὰ μωρὰ ὡς ποιηταὶ καὶ ὡς ρεαλισταὶ (κατὰ τὸν Droz ὑπὸ κ. Μαρσιάνθης Ἡλιοπούλου). — Ἡ Σφήκα (κατὰ τὸν Michelet ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ φιλοκάλου). — Ἐπιφυλλίς.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΛΙΟΤ

Δὲν ἤξεύρω εἴαν κατὰ παράδειξον σύμπτωσιν συμβαίνει, ὥστε αἱ δύο διασημότεραι συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνος τούτου, νὰ φέρωσι τὸ αὐτὸ ἀνδρικὸν ὄνομα εἰς τὰ συγγράμματά των. Γεώργιος ἢ Σάνδην, Γεώργιος καὶ ἡ Ἐλλιοτ.

Ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεὺς, πρὸ τῆς ὁποίας ἀποκαλύπτεται σύμπας ὁ φιλολογικὸς κόσμος τῆς Εὐρώπης, δὲν ἔχει μόνον τὸ ὄνομα κοινὸν πρὸς τὴν ἐντεῦθεν τῆς Μάγχης συνώνυμόν της, πρὸ τοῦ νεκροῦ τῆς ὁποίας ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐχαίρει τιθεμίαν ἀθάνατον. Ἡ Γεωργία Ἐλιοτ ἰδίως συναντᾶται μετὰ τὴν Σάνδην ὡς συγγραφεὺς εἰς τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἰδιάζουσαν συμπάθειαν, ἣν αὐτὴ ὡς καὶ ἐκεῖνη ἐπιδεικνύει εἰς τὴν ψυχολογικὴν μελέτην τῶν ἀπλουστέρων καὶ συνηθεστέρων τύπων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μορφή, ἡ ἔντονος καὶ ἰσχυρὰ φυσιογνωμία τῆς μιᾶς δὲν ὑπολείπεται ποσῶς τῆς αὐστηρᾶς κατατομῆς τῆς ἄλλης.

Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει εἰς πολλὰ, εἰς πλεῖστα σημεῖα, τῆς φιλολογικῆς των ἐργασίας νὰ δίστανται ἐντελῶς καὶ ἔπου ἢ προτεστάντις συγγραφεὺς θέτει ὡς βᾶσιν τοῦ συγγρα-

φικοῦ τῆς ἔργου τὴν ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐμφορεῖται ὁ Ἀγγλοσαξωνικὸς λαός, ἀπορρέουσιν σοβκρὰν ἠθικὴν, ἢ γαλάτις Γεωργία ἀφίεται συχνὰ ἐλευθέρων παντὸς ἠθικοῦ χαλινοῦ εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἡρώιδων τῆς.

Ὁ Lemaitre, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται σήμερον κατέχων ἐπιφανῆ κριτικὸν θέσιν, δὲν θέλει ἐπ' οὐδενὶ ὄρω νὰ ἀναγνωρίσῃ ὑπεροχὴν τινὰ τῆς Ἐλιοτ ἐπὶ τῆς Σάνδης. Ἀφοῦ ἐξετάζει τὰ κυριώτερα φιλολογικὰ ἔργα τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως τὸν Silas Marner, τὸν Adam Bede, τὸν Μύλον τοῦ Floss καὶ τὸ Middlemarch, ἰδίως τὸ τελευταῖον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἐξαιρεῖ τὰς λεπτολογίας τῆς ζωῆς λεπτομερείας καὶ τὸ μεγαλεῖον ψυχῆς, τότε μᾶλλον ὑπεροχωτέρως, ἔσον ἠναγκάζετο νὰ περιορίζηται καὶ περιστέλλεται εἰς στενωτάτον καὶ ἀσφυκτικὸν κύκλον, ἐπιλέγει: Ἀναγνώσατε τὴν Mare au Diable, τὴν Petite Fadette, τὸν François le Champi, τὸν Meunier d'Angibault, θὰ εὕρητε ἀναμφιβόλως ἴσην φυσικὴν ἀπλοϊκότητα, ἴσην ἀγάπην διὰ τὴν ἀπέριττον ζωὴν καὶ τὰς καθημερινὰς τοῦ βίου λεπτομερείας, ἴσην ἀβρότητα καὶ τέχνην, ὅπως μᾶς κάμῃ νὰ αἰσθανθῶμεν πόσον ἀξία

ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΛΙΟΤ

ἐνδιαφέροντος καὶ προσοχῆς εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, οἷον δὴποτε καὶ ἂν εἴναι τὸ περιβάλλον αὐτῆν πλαίσιον καὶ ὁ κοινωνικὸς κύκλος, ἐν ᾧ δρᾷ. Βεβαίως, προσθέτει, ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα ἔχει ἡ Ἐλιοτ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ περισσότερα, διότι νομίζω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχουν περισσότερα τοιαῦτα. Καὶ νομίζω ὅτι εἶμαι δι-

κχιολογημένος, αφού αυτή είναι η πεποίθησίς μου».

Και άλλωστε κρίνων πλέον το έργο της "Ελιοτ λέγει: «Μία εκ των ιδεών, ατίνες επικρατούν εις τα μυθιστορήματα της Georges Eliot είναι η ιδέα της ευθύνης, έννοουμένης υπό την πλέον ισχυράν αυτής έντασιν.

Η ιδέα ότι δεν υπάρχει πράξις άδιάφορος ή άβλαβής, ήτις δεν έχει συνεπείας και αντιπερισπασμούς επ' άόριστον είτε εν ήμιν, είτε περι ήμας και ότι ούτω είναι τις περισσότερον υπεύθυνος ή διὰ περισσότερα πράγματα υπεύθυνος πρ' όσον νομίζει. Συνέπεικ της ιδέας ταύτης είναι ή ανά πάσαν στιγμήν ήθική επίβλεψις, ήν έξασκούν επ' έκυτών οι ήρωές της, ή αυτή ή συγγραφείς έξεκτεεί επί των ήρώων της. Οι πλείστοι έχουν συνείδησιν του άμωρτήματος ή τουλάχιστον ένδόμυχόν τινα ζώην επίσης ανεπτυγμένην, όσον ή ζωή των κοινωνικών των σχέσεων. Έξετάζούν συχνότατα την συνείδησίν των, μετανοούν, γίνονται καλλίτεροι. Πάντα ταύτα άπαντώσι βεβχίως σπανιώτερον εις τα γαλλικά μυθιστορήματα, άναμφιβόλως διότι είναι και σπανιώτερα εις τα γαλλικά ήθη. "Αξιον παρρηγήσεως είναι ότι οι ήρωες της Γεωργίας Σάνδης δεν μετανοούν ποτέ. Έν γένει και ή Σάνθη και ό Ουγκώ, τὰ συγγενή ταύτα πνεύματα, φροντίζουν περι της ύτυχίας της άνθρωπότητος μάλλον ή περι της ιδίας των τελειοποιήσεως».

Έν γένει δι' ήμας, ατίνες δεν έχουμε κανένα λόγον να προτιμώμεν ταύτην την φιλολογίαν εκείνης, μίαν θά είχομεν να εκφέρωμεν εύχήν: Να μεταφράζονται περισσότερα "Αγγλικά παρά γαλλικά μυθιστορήματα εις την γλώσσαν μας, κελών, έννοείται, συγγραφέων και ιδίως της Eliot.

Οί "Αγγλοι και αί "Αγγλίδες, γενικώτερον, κατέχουν σήμερα άρίστην θέσιν εις την σύγχρονον φιλολογίαν, ή μορφωτική δέ δύναμις των, χωρίς να είναι σχολαστική, είναι άπειρώς εύεργετικώτερά της Γαλλικής.

Η σχολή του Zola και του Bourget, των μεγάλων αύτων διδασκάλων, επέδρασε πολύ επί της Γαλλικής φιλολογίας καθόλου, ή οποία ούτω άποβαίνει επικίνδυνος, εάν όχι καταστρεπτική διὰ τους άναγνώστας, οτινες έπιπολαίως, ως ήμεεις, άναγνώσκουν και θεωρούν τὸ μυθιστόρημα όχι έργον άξιον μελέτης, αλλά τρόπον του να περνούν τον καιρόν των χωρίς να άνιψώσιν.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Η ζωή μας εδώ έξακολουθεεί την συνήθη, την καθημερινήν, την τακτικήν τροχιάν της, ένφω ό πόλεμος, ή βάρβαρος αυτή παράδοσις αιώνων σκότους θερίζει εκεί επάνω, τι ό τόπος μας έχει πολύτιμον εις άκμήν και νεότητα.

Δέν ήδυνάμην, φίλη μου, ποτέ να φαντασθώ πόλιν έμπολέμου χώρας, διάγουσαν ως και κατὰ τὸ παρελθόν, χωρίς ούδύως να μεταβληθῆ ή όψις της, χωρίς ποσώς να αλλάξῃ φυσιογνωμίαν. Διὰ να είμαι μέλιστα άκριβής, πρέπει να όμολογήσω ότι κατὰ τοῦτο ήλλαξεν εδώ ή ζωή μας, ότι φαινόμεθα σήμερα, εάν κρίνη τις τουλάχιστον από την φυσιογνω-

μίων των δρόμων και των πλατειών, ζωηρότεροι, εύθυμότεροι, θορυβωδέστεροι ή άλλοτε. Δέν εξεύρω πώς ό πληθυσμός των "Αθηνών έδιπλασιάσθη, βεβχίως όμως ούδέποτε ούτε κατὰ τὰς μάλλον θορυβώδεις των "Αθηνών έορτάς, ή πόλις καθόλου και οι δρόμοι και αί πλατεΐαι έβριθον περισσοτέρου και ζωηρότερου και εύθυμότερου κόσμου ή σήμερα.

Βεβχίως υπάρχουν πολλοί, πολλοί ξένοι εις τὰς "Αθήνας σήμερα, πολλοί έθελονταί, πολλοί ιδικοί μας εκ των ύποδούλων, πολλοί εκ των έν Ευρώπῃ, οτινες κατήλθον να προσφέρωσι την ύπηρεσίαν των εις την άγωνιζόμενην πατρίδα. "Αλλά μεθ' όλα αυτά ή εύθυμος ζωηρότης των πλατειών μένει δι' έμέ άνιγμα όλίγον άλυτον, λαμβανομένης ύπ' όψιν της κοινήμου καταστάσεως, ήν διερχόμεθα και ως έθνος και ως φυλή.

Κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα αύτάς νύκτας, καθ' ός παρκατείνεται ή ζωηρότης της ήμέρας, και άσματα συνεχώς άντηχούν εις τὰ διάφορα της πόλεως σημεΐα, δεν εξεύρω διατί μοι έρχεται τόσον συχνά εις την μνήμην ό μύθος του Αϊσώπου, με τὰ τραγούδια των σκλιχάκων, ένφω έκαιόντο τὰ σπίτια των.

Ένωεΐς ότι αί σκέψεις αύται με έμβάλλουν εις άπελπιστικήν μελαγχολίαν, την όποιαν όμως κατορθώνω να διασκεδάζω, ένθυμουμένη πώς οι πρόγονοί μας προητοιμάζοντο διὰ τον πόλεμον. "Εψάλλον, έχαιρον, ηύφραινόντο, έστλιζόντο, όταν ό έχθρός συνήθριζε τὰς μυριάδας των στρατιωτών του εις τὰς πύλας των και τους ήπείλει διὰ του πληθυσμού του να κρύψῃ από του πρώτου των και αύτάς τὰς του ήλιου ακτίνας.

Ότι υπάρχει μέσα εις τὸ αίμά μας, εις την ψυχήν μας εις τον νοῦν μας ή ζωηρότης, ή αυτοπεποίθησις των αρχαίων εις τὰς κρίσεις της ζωής στιγμὰς δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία. "Ότι έχουμε και ήμεΐς μεγάλας βλέψεις, μεγάλας ιδέας, μεγάλας έλπίδας ως εκείνοι είναι επίσης άνακτιρήτην. Κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρομεν εκείνων, ότι ό βίος μας, ή άνατροφή μας, ή διὰ τον άγώνα της εθνικής ζωής προετοιμασία μας, τὸ μέχρι της χθές και πρό όλίγου παρελθόν μας είναι άλλως διάφορον του ιδιού των. Διὰ τοῦτο οι μεγάλοι λόγοι μας δεν έπικολουθόντι δυττυχώς υπό άναλόγων πράξεων, και αί μεγάλαί βλέψεις και ιδέαι μας μένουν πάντοτε μόνον ιδέαι, χωρίς ελάχισται να υπάρχουν έλπίδες να μεταβληθώσιν εις πραγματικότητα.

Και εξεύρεις σύ, φίλη μου, ή τόσον θετική, ή τόσον ψυχρά πώς ονομάζονται οι λαοί και τὰ άτομα, τὰ όποια λέγουν πολλά και πράττουν όλίγα, τὰ όποια καυχώνται, δι' όσα οι πρόγονοί των έπραξαν χωρίς ούδέν να πράττουν, όπως δειχθούσιν άντάξιοι του έργου των προγόνων των αύτων.

Όπως δήποτε δεν άπελπίζομαι καθ' ολοκληρίαν άκόμη. Η τόση ζωή, ή σκορπισμένη περι έμέ, ή τόση αϊσιόδοξος φυσιογνωμία του πλαισίου, τὸ όποιον εδώ εις τὰς "Αθήνας μάς περιβάλλει, δικσκεδάζει κάπως την άθυμίαν και την μελαγχολίαν, την άπορρέουσαν από τὰς σκέψεις αύτάς.

Τώρα εις την ζωηρότητα αυτήν, πρέπει να προσθέσω ότι συντείνει μεγάλως ή ιδέα του πολέμου και αί δι' ούτον προετοιμασίαι. Οι των διαφόρων λεγεώνων και σωμάτων στρατιώται με τὰς άλλοκότους και γραφικὰς στολάς των,

τό υπό των Γαριβελδιών σκορπιζόμενον παντού κόκκινον χρώμα της χαράς και ζωής, τὰ λευκούαα των εύζώνων μας, οι λυτίκομοι έθελονταί μοναχοί, οι περιάγοντες τὰ ράσα των υπό έρυθρούς έπαναστατικούς σκούφους, οι άπειρόπληθεΐς ξένοι "Αγγλοι και "Αγγλίδες και ξένοι πάσης εθνικότητος, οι με τλ γνωστά σου ταξειδιωτικά των ένδύματα και τους έρυθρούς σταυρούς των ως νοσοκόμων επί των πύλων και του στήθους και των βραχιόνων, οι εδώ πρόσφυγες Κρήτες με τὸ παράδοξον, αλλά και γραφικόν ένδυμά των, αί κυρίαί μας με τὰς νέας των ένδυμασίας της άνοΐσεως, οι και όλα αυτά υπό τον ώραϊον, τον χρυσούν μας ήλιον και τὸ μυροβόλημα της φύσεως αυτής της εποχής και την μουσικήν, την τρυφερὰν του όργιωντος εξ έρωτος πτερωτοῦ κόσμου της δημιουργίας. όλα αυτά συντελοῦν εις τὸ να έντείνων την ποιε grāie της αθηναϊκής κινήσεως των ήμερών αύτων.

Ο ήρωας Σμολένσκης.

"Αλλως τε μεθ' όλας τὰς υποχωρήσεις του στρατού μας, μεθ' όλα τὰ πολεμικά μας λάθη και άτυχήματα δεν δυνάμεθα να θεωρηθώμεν, δεν είμεθα ήττημένοι. Ο στρατός μας, όπου ιδίως είχε καλούς άρχηγούς, εξετέλεσε θαυμασίως, ύπερκνηρώπως τὸ έργον του. Ηγωνίσθη ως λέων, ήγωνίσθη ως γίγας, και κατώρθωσε να θριαμβεύσῃ, να νικήσῃ, κατὰ στρατού ισχυρού, πολυπληθούς, έμπειροπολέμου. Εάν άναγκάζεται να υποχωρή, τοῦτο δεν άπορρέει από φόβον και δειλίαν, αλλά από σύνεσιν. Τί να πράξῃ εις άπέναντι πολλών και εις θέσεις όχι όχυράς, όχι άπορήτους.

Ο ήρωας Σμολένσκης με τους ύπ' αυτόν άνδρας εξύψωσε φίλη μου, εις τοιοῦτο ύψος, εις τοιαύτην περιωπήν τὸ γόητρον του "Ελληνος στρατιώτου, ήγωνίσθη τόσον ήρωϊκώς, τόσον ένδοξως, διέσπειρε τοιοῦτον τρόμον και πανικόν εις τὰς τάξεις του έχθρου, άνεδείχθη τόσον μέγας, τόσον άξιος της προγονικής εύκλείας, ώστε να καλύπτῃ με τον κολοσσόν της προγονικῆς ύπεροχής του όλα τὰ λάθη των άλλων και τὰ άτυχήματα, εις τὰ όποια φυσικόν ήτο να περιπέσῃ στρατός άπειροπόλεμος και άριθμητικώς πολύ κατώτερος του έχθρικού.

Τὸ όνομά του σήμερα άντηχεί άπανταχού μέγα, έντιμον, σεβαστόν, προκαλοῦν τον θαυμασμόν και έμπνέον τὸ σεβας όλου του πολιτισμένου κόσμου. Τὸ έχθρικόν αίμα εις τὸ όποϊον, ως τόσον λακωνικὰ εΐπε, έπλευσεν ό στρατός του, άποτελεεί τὸ βάπτισμα, τον εξαγνισμόν του "Ελληνισμού ολοκληρού, άναχρωματίζει την πορφύραν του θρόνου μας, και ύψοι υπεράνω της σημαίας της ήμισελήνου τὸ λάβκρον του χριστιανισμού.

Ο Σμολένσκης σήμερα συγκεντροί εις τὰς χείρας του όλην μας την δύναμιν ως έθνος, αντιπροσωπεύει όλην μας την δόξαν ως λαοῦ. Είναι ό ήρωας των μυθολογικών χρόνων εις τον όποϊον ή "Ελλάς όλη άτενίζει μετ' έλπίδος. Είναι ό Ηρακλής του μέλλοντος, όστις θα καθάρισῃ όλας τὰς ρυπαρότητας των σημερινών στρατιωτικών σταύλων του Αύγειου, και θα επαναφέρῃ την άκμήν και την ύγειαν, εκεί όπου τόσα μολύσματα και τόση ήθικῆ σαπρία έβασίλευεν έως τώρα.

Εάν ήμῃ βασιλεύς, θα διώριζα εύθως μετὰ την κατάπαυσιν του πολέμου ισόβιον και άνεξάρτητον ύπουργόν των Στρατιωτικών, τον ήρωα του Βελεστίνου. Εάν ήμῃ λαός "Ελλη-

νικός θα επέβηλιν εις τους αντιπροσώπους του έθνος την θέλησίν μου αυτήν. Μόνον τοιαύτη στιβαρά χείρ και νοός στρατηγικός και κερδία πατριωτική δύνανται να άναδιοργανώτῃ τον στρατόν μας, να εξυψώσῃ τὸ αίθήρη και τὸ γόητρον του στρατιώτου, να προπαρασκευάσῃ την χώραν στρατιωτικώς διὰ μέλλον αϊσιώτερον του παρόντος.

Τὸ έγχείρημα βεβχίως τοῦτο δεν θα είναι εύκολον, φοβούμαι μάλιστα ότι ό επανειλημμένος καταγαγών νίκης και άψηφήσας μετὰ τόσης ψυχρακίμιας τὰ έχθρικά στίφη. Θα άποδειλιάσῃ ίσως και άποθαρηυθῃ πρό των δυσχερειών, ός θα άπκνήσῃ εις τὸ άναμορφωτικόν, εις τὸ άναδιοργανωτικόν έργον του.

"Αλλ' όλοι και όλα. των όποίων τέλος οι όφθαλμοί ηνοίχθησαν, θα ένισχύτουν, θα ύποστηρίξουν εν τῷ μέλλοντι εκείνον, όστις έσωσε την τιμήν της "Ελλάδος, και εξήρε τὸ γόητρον της και την άνεδείξε μεγάλην εν τῇ μικρότητί της και ένδοξον, κραταιάν και ύπέροχον εις την ήττάν της.

Η ΦΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑ

"Αν και ήτο πολύ μικρούλα και όποιος την έβλεπε θα την έπερνε για μεγαλειότερη αδελφή της κούκλας της ή θυγατέρα του βασιληά του Χρυσού Νησιού, ήτο ή πιο όμορφη πριγκηπέσσα του κόσμου. "Αμα κατάλαβε ό πατέρας της πώς ήρθε ή ώρα που μπορούσε να άγαπήσῃ και να άγαπηθῃ, την ρώτησε αν είχε άποστροφή για τὸ γάμο.....

— "Ω! όχι, του άπεκρίθηκε.
— Θα καλέσω τότε σε ήποδρομία και σε χορούς όλα τὰ γειτονικά πριγκηπόπουλα που να μ'πορέσης να διαλέξης τὸ καλλίτερο και για σένα και για μένα.

— Φυλάξου, πατέρα μου, να δεχτῆς τόσους πριγκηπας στο πλάτι σου! Αυτό θα σε βάλῃ άδικα σε πολλά έξοδα. "Από πολὺ καιρὸ έχω ένα φίλο άγαπητό και τίποτα άλλο δεν επιθυμώ παρά να μου τον δώσης για άντρα μου. Είναι τ' ανηδόνι που γλυκοκελαδεεί κάθε βράδυ στην τρανταφυλλιά του παρθύρου μου.

Ο βασιληάς, καθώς καθένας καταλαβαίνει, με μεγάλο κόπο μπόρεσε να κρατηθῆ σοβάρως, όπως έπρεπε για τὴ θέτι του. Η θυγατέρα του ήθελε να παντρευτῆ ένα πουλί, να έχῃ ένα φτερωτό γαμπρό! Και βέβαια πάνω σ' ένα δέντρο ή μέσα σ' ένα κλουβί θάκωναν τους γάμους. Αυτὰ τ' άστεια λύπησαν σκληρά τὴ πριγκηπέσσα και έφυγε με πληγωμένη τὴ καρδιά και τὸ βράδυ άκουμπισμένη στο παράθυρό της άμα τ' ανηδόνι άρχιζε να τραγουδῆ μέσα στ' άγκαθωτά λουλούδια. — "Α! όμορφο πουλάκι που λατρεύω, του εΐπε δεν είναι ποιά καιρός να χαίρεσαι, γιατί ό πατέρας μου δε θέλει να μάς ζευγαρώσῃ.

— Μῃ λυπάσαι πριγκηπέσσα μου, όλα θα γίνουν καλά, αφού άγαπιόμαστε

Και την παρηγόρησε τραγουδώντας μ' αυτά τὰ πιο όμορφα τραγούδια που ζερε.

II

Κατὰ τον καιρό που γίνονταν αύτά, τρεις γίγαντες (ήταν μάγοι ξακουσμένοι) ήλθαν να πολιορκήσουν την πρωτεύουσαν του Χρυσού Νησιού. Για να εΐνε φοβεροί δεν είχαν άνάγκη

ἀπό στρατό, τόσο ήταν δυνατοί και σκληροί. Μονάχοι προχώρησαν ως τα τείχη, και φωνάζοντας με βροντερή φωνή είπαν εις τους κατοίκους πώς αν μέσα σε τρεις μέρες δεν τους παραδώσουν την πόλιν, δεν θ' άφηναν πέτρα σε πέτρα, και θα τους σφάζανε όλους. Και όσα λέγανε, βέβαια και θα τα κάνανε. Ο φόβος ήταν τόσο μεγάλος που όλοι οι μητέρες τρέχανε στους δρόμους σφίγγοντας μέσα στην άγκυρά τους τα παιδιά τους που κλέγανε. Πολλοί από τους αυλικούς σκέπτονταν αν δεν θα ήτανε φρόνιμο να ύποταχθούν στους τρεις μάγους, γιατί είνε περισσότερο ένδοξο από φρόνιμο να μένουν πιστοί στους ποιο αδύνατους. Για να γλυτώσουν από το κίνδυνο, ο βασιληάς έσκέφθηκε ένα μέσο: έστειλε απεσταλμένους σε όλους τους γειτονικούς πρίγκηπας με τη παραγγελία να κηρύξουνε πώς θα δώσουν την θυγατέρα του γυναικα σε εκείνον, που θα λευτερώση τη χώρα του από τους γίγαντας. Άλλ' οι πρίγκηπες βλέποντες τον άγωνα άνισο, δεν άννακατέθηκαν σε τέτοιο πόλεμο, αν και τόσο τους ύποσχονται θελιτικη άμοιβήν. Άμα λοιπόν έφτασε και τρίτη βραδυά όλος ο κόσμος περίμενε να χαθή κάτω από τα έρείπια της χώρας, όταν όσοι παραφύλαγαν πάνω από τα τείχη, είδαν τους τρεις γίγαντας να βγαίνουν μέσα απ' τις σκηνές τους όπου άνναπαύονταν, κάνοντας, σχήμακα πόνου και φρίκης και να φεύγουν φωνάζοντας σαν τρελλοί.

Η χαρά όλου του κόσμου ήταν τόσο μεγάλη, όσο μεγάλη ήταν ή άπελπισία του, και όλοι σκέπτονταν ποιά να ήταν ή αίτία που έτσι εξαφνα λευτερώθηκαν.

— Πατέρα μου, είπεν ή μικρή πριγκηπέσσα, αυτό όλο το καλό πρέπει να το χρωστάτε στο πουλί π' αγαπώ. Μπήκε πετώντας κάτω απ' τη σκηνή του έχτρού σας και με τη μυτίτσα του τους έβγαλε τα μάτια όταν κοιμώντουσαν. Πιστεύω πως θα κρατήσης την ύπόσχεσίν σου και πως θα μου δώσης άντρα τ' άνθόνι της τριανταφυλλιάς που στεφνώνει το παράθυρό μου.

Μα ο βασιληάς, ούτε τώρα δεν πίστεψε, τη διήγησι της πριγκηπέσας και της άννήθηκε ώρισμένα να γίνη πεθερός ενός πουλιού. Και γυρίζοντας σε αυτήν την πλάτη του με πολυ κακή διάθεσι, τη παρακάλεσε να μην τον ζαλίζη ποιά.

Το βράδυ όταν τ' άνθόνι άρχισε να τραγουδή μέσα στα λούλουδα και τα φύλλα: — "Α! ώμορφο πουλί που λατρεύω, του είπεν ή πριγκηπέσσα, πάει ποιά ο καιρός της χαράς, γιατί ο πατέρας μου αν και τον λευτέρωσες από τους γίγαντας, δεν θέλει να σε κάμη ταίρι μου.

Τ' άνθόνι της άπεκρίθηκε.

— Μη λυπάσαι, πριγκηπέσσα μου, όλα θα πάνε καλά, αφού αγαπιόμαστε.

Και τη παρηγόρησε τραγουδώντας της νέα τραγούδια που γι' αυτή μονάχα είχε.

III

Έπειτα από λίγο καιρό, χάθηκε ο θησαυροφύλακας του παλατιού χωρίς κανείς να ξέρη που είχε πάει, και βρικόκανε άδεια τη μεγάλη κέδρινη και χρυσοπλούμιστη κασέλα που έκριβε μέσα της τόσα ρουμπίνια, διαμάντια και μαργαριτάρια.

Ο βασιληάς, πολυ φιλάργυρος φυσικά, λυπήθηκε κατακαρδα να χάση έτσι τόσους θησαυρούς, αν και είχε ακόμη πολλούς, και δεν παυε να παραπονιέται σαν ζητιάνος που του έλε-

γαν ότι είχε μαζεύσει μέσα σε δέκα χρόνια με τα «ελεημοσύνη Χριστιανοί» και οι Θεός θα σας το πληρώση». Κήρυξε λοιπόν και πάλι σε όλα τα γειτονικά βασίλεια πως θα δώση την κόρη του γυναικα σε εκείνον που θα βρικόκε τον κλέφτη και θα ξανάφερνε τα πολύτιμα λιθάρι, είτε πρίγκηπας ήτανε είτε όχι. Κ' αυτή ή ύπόσχεσις δεν έφερε κανένα τέλος και πολλές μέρες πέρασαν χωρίς κανείς να μάθη τίποτα, ούτε για τον θησαυροφύλακα, ούτε για το θησαυρό Μα ένα πρωτ' κει που μισισήκονε ο βασιληάς πολυ μελαγχολικός το σέπασμα της κασέλας, έβγαλε φωνή χαράς! όλα τα μαργαριτάρια, όλα τα διαμάντια και όλα τα ρουμπίνια ήταν εκει μέσα και τέτοια λάμψι χύθηκε, που λέγες πως ο τόπος ήταν γεμάτος απ' άστέρια.

Ευκολα καθένας καταλαβαίνει την ευχαρίστησι του βασιληά, ήθελε όμως και να μάθη τον άνθρωπο που του ξανάφερε το θησαυρό του.

— Πατέρα μου, είπεν ή πριγκηπέσσα, το πουλάκι π' αγαπώ σου 'φερε και πάλι τους θησαυρούς σου παραφύλαξε και ακολουθήσε τον κλέφτη και ήξερε που τους είχε κρύψει. Πολλές νυχτιές, πολλές μέρες με πολλούς κόπους, φέρνοντας ένα ρουμπίνι σε' άριστερό του ποδαράκι, ένα μαργαριτάρι στο δεξί του, ένα διαμάντι στη μυτίτσα του, ταξείδευε από το μέρος που ήταν κρυμμένα εις τη κασέλα. Του κρατούσα το παράθυρο ανοιχτό όταν κοιμώντουσαν ή όταν ήσουν στο κυνήγι. Πιστεύω πως τώρα θα κρατήσης την ύπόσχεσί σου και θα μου δώσης γιζ άντρα, τ' άνθόνι της ώμορφης τριανταφυλλιάς.

Μα ο βασιληάς δεν ήταν λιγώτερο πεισματάρης από φυλάργυρος. Καθώς όλοι που έχουνε άδικο, άρχισε να φωνάζη και θυμόνη και είπεν στη θυγατέρα του πως θα την κλείση μέσα σε ένα πύργο, αν άλλη μια φορά ήθελε του πει γ' αυτό το γάμο.

Το βράδυ πάλι τ' άνθόνι άρχισε νέα τραγούδια μέσα στα φεγγαρόλουστα κλωνάρια.

— "Α! ώμορφο πουλάκι που λατρεύω, του είπεν ή πριγκηπέσσα δεν είναι ποιά καιρός να χαιρούμαστε, γιατί ο πατέρας μου αν και του ξανάφερε το θησαυρό του δεν θέλει να μας ζευγαρώσει.

Τ' άνθόνι της άποκρίθηκε:

— Μη λυπάσαι πριγκηπέσσα μου, όλα θα πάνε καλά, αφού αγαπιόμαστε.

Και τη παρηγόρησε, τραγουδώντας της νέα τραγούδια που είχε γι' αυτή μονάχα και που ήταν τα ώμορφότερα απ' όσα είχαν άκούσει.

IV

Τ' αγαπημένο της πουλί δεν μπόρεσε με τα γλυκά τραγούδια του να τη παρηγορήση, και έτσι πάντα λέοντας τη χαμένη αγαπή της, βρήκε το θάνατο. Για να τη φέρουνε στο βασιλικό τάφο τη στόλισαν με κάτασπρα γαρούφαλα και τριαντάφυλλα, και μέσο τα λούλουδα αυτά εφαινονταν ποιά άσπρη κόσμος πολυς με τα δάκρυα στα μάτια την ακολουθασε, ο βασιληάς επήγαινε στο πλάι της κλαίνοντας με τέτοιο πόνο, που σπάζαζε και καρδιά από μαρμαρο.

Τέλος φτάσανε στο νεκροταφείο και καθως έτοιμάζονταν να βάλουν στο τάφο την ώμορφη πριγκηποπούλα, ένα άνθόνι καθισμένο πάνω σε ένα κυπαρίσι άρχισε να κελαιδή:

— Βασιληά, τί θα δώσης σε εκείνον που θα σου ξαναδώση ζωντανή την πριγκηπέσσα που κλαίς;

— Σε εκείνο που θα μου την ξαναδώτη, έκραξε ο βασιληάς, όρρίζομαι πως θα του τη δώσω γυναικα και μαζί το μισό μου βασίλειο!

— Φύλαξε το βασίλειό σου! Τη θυγατέρα σου μονάχα θέλω, μα πρόσεξε καλά να φυλάξης τον όρκο σου.

Μόλις είπεν αυτά τα λόγια τ' άνθόνι κατέθηκε από το κλαρι που ήτανε και με την άκρη της μυτίτσας του έβγαλε ένα χορταράκι άνάμεσα στα κάτασπρα χείλια της αγαπης του. Ήτον τ' άνθαντο χορτάρι.

Η πριγκηπέσσα σηκώθηκε άνέμεσως.

— "Αχ! πατέρα μου, είπεν, πιστεύω πως θα κρατήσης την ύπόσχεσί σου τέλος, και πως θα μου δώσης άντρα μου τ' άνθόνι της ώμορφης τριανταφυλλιάς.

Άλλοίμονο! ο βασιληάς δε φοβήθηκε να πατήση τον όρκο του ακόμη μια φορά, άμα είχε στην άγκυλιά του ζωντανή τη θυγατέρα του, και διάταξε τους άνθρώπους του να διώξουν το ένοχλητικό αυτό πουλί.

Τότε συνέθηκε κάτι που έκανε μεγάλη έκπληξι σε πολλούς.

Η μικρούλα θυγατέρα του βασιληά, άκνησε ποιο μικρούλα ακόμη, και μικραίνοντας έτσι πάντα σαν ένα κομμάτι χιόνι στον ήλιο, τέλος έγειρε ένα μικρούτσικο πουλάκι. Η πολυ ώμορφη πριγκηπέσσα έγειρε το πη ώμορφο πουλί, και όταν ο πατέρας της, λυπημένος και μετανουμένος γιζ την άχρησιία του, άπλωνε τα χείρια, πέταξε με τ' αγαπητό της άνθόνι, στο μεγάλο γειτονικό δάσος όπου εμκθε πολυ γλήγορα πως κάνουσε τις φωνές.

(Κατά τον Catulle Mendès)

Ειρήνη Νικολαΐδου.

ΤΑ ΜΟΡΑ ΩΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΚΑΙ ΩΣ ΠΡΑΛΙΣΤΑΙ

Μελετάτε το μικρόν μετά προσοχής και θα ανακαλύψητε εν αυτώ καταπληκτικην δύναμιν άφομοιώσεως ήθικης και φυσικης, πλουτον φαντασίας θαυμαστόν, τον όποιον δεν άπαντα εις ουδεμίαν άλλην ήλικίαν. Υπαρχει περισσοτέρη αληθης ποιητικης εις τα κεφαλαία των άχρητων αυτών μικρών ή εις εικοσι μαζή επικά ποιήματα. Ουδέν δύναται να συγκριθη προς τα νέα, τα δροσερά, τα άπλοικά πνεύματα ταυτα τα τόσον ευκρίτητα και εις τας ελαχίστας ετι των έντυπώσεων, τα ανοίγοντα τιν δρόμον των εν τω μίση του άγνώστου, του σκοτεινού, του μυστηριώδους.

Ίδετε πόσον τεράστιον έργον έπιτελοῦσιν έντός μηνών τινων. Αντιλαμβάνονται τους ήγους, τους ταξινομοῦν, έννοοῦν ότι τινές τούτων είναι λέξεις και ότι αι λέξεις αυται διερμηνεύουν ιδέας. Εύρίσκουν άνευ ουδεμιζ βοθητικής τήν έννοιαν παντός πράγματος, διακρίνουν το αληθές από του ψευδούς, το πραγματικόν από του φανταστικού. Διορθοῦν δια της παρατηρητικότητος των τας πλάνης της πολυ παραφύρου φαντασίας των. Κάνουν πληρη διάγνωσιν εις χάος αληθές και κατὰ την διάρκειαν του γιγνντείου τούτου έργου ή γλωσσά των κάμπτεται, γίνεται ευτροπος, αι μικρά κλονιζόμενι κνημάτι των ένδυνουονται, γίνονται εν μιζ λέξει άνθρωποι.

Δεν ύπαρχει τίποτε συγκλητικώτερον και περιεργότερον του μικρού τούτου όντος, του ριπτομένου εις τιν κόσμον μετά

τόσης όρμης και μη γνωρίζοντος ετι ουτε τον φόβον, ουτε την άμφιβολίαν, το όποιον δίδει την καρδίαν του τόσον άνεπιφυλάκτως.

Όλα τα μικρά είναι όλιγον δοκιμῶται. Είναι κομικά, ως ο μεγάλος εκείνος ίππότης, άλλ' ένίστε είναι ύπεροχα όσον εκείνος. Δεν πρέπει να γελωμεν δια το παρθένον πνεύμα των, το όποιον μια πεταλούδα ύψο εις τα νέφη και δια το όποιον οι κόκκοι άμμου φκίνονται βρονά. Ώς έννοει τα εσμακα των πτηνών, ως αποδίδει νοῦν και εις αυτα τα άνθη και ψυχήν εις τας κούκλας, ως πιστεύει εις την ύπαρξιν μακρυνών τόσον, όπου ύπαρχουν δένδρα από ζάχαριν και οικία από σοκολάταν, και ποταμοί από σιρόπι, ως νομίζει ότι άκούει την φωνήν της σιγώσης νυκτός και βλέπει πως εις το σκοτός, του όποιου τέλος ή ζωή είναι όνειρον και αι πλάγκι της ποιήσεις αληθείς.

Θαυμάζω ως όλοι οι άλλοι τον μέγαν Άλέξανδρον, είπεροχόμενον εις την Βαβυλώνα, άλλά τον θαυμάζω ετι πλειότερον μικρόν, όρμῶντα εις κατάκτησιν της ζωής από τας άγιάλας της μητρος του Όλυμπιάδας, της βασιλίσσης της Μκεδονίας

(Κατά τον Droz)

Μαριάνθη Ήλιοπούλου

ΑΙ ΣΦΗΚΕΣ

Όταν ή σφήκ εις ώρικήν κλοκαρινήν ήμέραν κάμνη έφρον από το παράθυρόν σας με το μονότον και έκκωφωτικόν ζού, ζούτης, το επιθετικόν και άπειλητικόν συγγρόνως, ο καθεις λαμβάνει τα μέτρα του. Τα μικρά φοβούνται, αι μητέρες άφινουν το ράψιμόν των και περκαλουθοῦν με το βλέμμα την όγληρην επιτηκπτειν και οι άνδρες έγειρονται με την πετσέτα ή το κνηδύλι άνά χείρας, έτοιμοι να εκδιώξουν τον άπρόσκλητον έχθρόν, με βρεξίν τινα λέξιν εις το στόμα.

Έν τω μεταξύ το υπερήφανον ζών, αφού πετάξη κατὰ πῃσιν διεύθυνσιν, αφού ρίψη εις όλον το δωμάτιον έν βλέμμα τυχύ και περιφρονητικόν, άναχωρεί έπίσης θορυβώδως, χωρίς να καταδεχθη να προσέξη καν εις την κακήν αυτην ύποδοχην.

Έάν έννοούσασμεν την γλωσσάν του, ιδού τί θα ήκούομεν κατὰ την άνχωρήσιν του: Δυστυχισμένο σπιτι! ουτε καρπόσ, ουτε άράχνη, ουτε μυια, ουτε το ελάχιστον κομματάκι κρέατος! Τόσε τρέχει, πετᾷ άνέμεσως μακρότερον μέχρι του κροσώλου της συνοικίας, προς τον όποιον ζυζίζουσα ψιθυρίζει: "Ελα, άφησέ με να γάγω όλιγον κρέας, θα καταστρέψω όλας τας μυιας, τα ρυπαρά αυτα έπιτομα, τα όσα λερόνουν το κρέας σου. Είμ θα συντεγνῆται, φλε μου. Σκοτόνεις και σκοτένω. Μη με διώγης λοιπόν.

Τα βρέξαι και βραδυκίνητα όντα του είδους του άνθρώπου, σκανδαλίζονται όλα δια τον τρόπον της ζωής των σφηκών. Η σφήκα ενεργει, δρᾷ, λέγει όλίγα. Άλλ' έν συγκάτενευε να μας όμιλήση, ή άπολογία της θα ήτο άπλη. Θα μας έλεγεν άπλοούστατα ότι ή φύσις τη επιβάλλει την τρομεράν τύχην να έχη ελάχιστον χρόνον ζωής εις την διάθεσιν της. Όμιλοῦσαι περι του έφημέρου, του ζώντος μόνον όλίγας ώρας. Είναι και αυταί πολυαι, αφού εις ουδέν χρησιμοποιοῦνται. Η σφήκα είναι το αληθές έφημερον όν. Εις ζωήν θερινήν, μόλις εξαμήνου διαρκείας, εκ των όποιων οι τέσσαρες μόνον δια-

τίθενται εις δρᾶσιν, συμπληροῦν τὸν κύκλον ὄχι μόνον τῆς ἀτομικῆς ζωῆς, ἤτοι γεννᾶσθαι, τρέφεσθαι, ἀναπαράγειν, καὶ ἀποθνήσκειν, ἀλλ' ἔτι δυσκολώτερον τὸν κύκλον μακρᾶς ζωῆς κοινωνικῆς, τὴν μάλλον ποικίλην καὶ πολυσύνθετον ζῶν τοῦ ἐντόμου. Ὅ,τι ἡ μέλισσα ἐπεργάζεται εἰς πολλὰ ἔτη, ἡ σφήκα ὀφείλει νὰ πρᾶγματοποιήσῃ ἐντὸς στιγμῶν. Καὶ ὅπερ μάλλον ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι ἡ ἰδικὴ τῆς ἐργασία εἶναι δεκαπλάσια ἀπὸ τῆς μελίσης, διότι αὕτη κτίζει τὴν φωλεάν τῆς ὑπὸ στέγην ἐτοίμην, ὡς τὴν κυψέλην, τὰ κουφώματα τῶν δένδρων καὶ τῶν σπηλαίων, ἐνῶ ἡ σφήκα ὀφείλει νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ ἐξωτερικὸν ὡς καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου τῆς, τὰ ὄχυρά της πόλεως τῆς, ὡς καὶ τὴν πόλιν τῆς αὐτῆς. Τέσσαρες μόνον μῆνες διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ πᾶν, διὰ νὰ σχηματίσῃ καὶ νὰ διαλύσῃ λαὸν ὄλον, λαὸν τελειῶς διοργανωμένον.

Μάθετε, ὦ φυλαὶ ὀκνηραὶ αἱ ἰσχυρίζομεναι ὅτι δὲν σᾶ φθάνουν ὀγδοήκοντα ἔτη διὰ νὰ ἀνταποκριθῆτε εἰς τὸν προορισμὸν σας, μάθετε νὰ περιφρονῆτε, ὅπως τὸ κάμνετε, τὸν καιρὸν σας αὐτόν. Δὲν ἀρκεῖ βεβαίως οὔτε ὅλη ἡ αἰωνιότης διὰ τὸν κατὰ γῆς συρόμενον κοχλίαν, ἐνῶ ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς διὰ τὴν ἡρωϊκὴν δρᾶσιν, τὴν μεγάλην θέλησιν καὶ τὴν ἐνεργητικότητά.

Ἡ σφήκα θνήσκει. Ἡ ἐκ τριάντα χιλιάδων ψυχῶν συνοικουμένη πόλις τῆς, ἡ τόσον πυρετωδῶς καὶ ἐπαναστατικῶς διοργανωθείσα, ὡς διὰ κεραυνοβόλου μαγικῆς ράβδου μεγαλοφυΐας καὶ θάρρους, ἡ πόλις τῆς ἐπιζῆ αὐτῆς καὶ πρόκειται μαρτύριον θαύματος, στερεά, ἐξόχως ἀπόρρητος, ὡσεὶ προωρισμένη διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ἄς παρακολουθήσωμεν τὴν ἰδρυτὴν τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς θεμελιωτοῦ. Ἐν ἄθλιον ἐντομον ἐπιζῆσαν ὡς ἐκ θαύματος τῆς καταστροφῆς τοῦ ὄλου λαοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐξέρχεται ρυπαρὸν καὶ κατασκονισμένον τῆς κρύπτῃς του. Ἄλλ' ὁ θερμὸς τῆς ἀνοιξέως ἥλιος θερμαίνει τὰ ἀπεψυγμένα μέλη του. Νομίζετε ὅτι θὰ ἀπολαύσῃ τὸ θάλαπος αὐτὸ τῆς ζωῆς; Ὅχι. Δὲν ἀναπαύεται οὔτε ἐπὶ στιγμὴν. Τὸ ἔργον τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀναπαράγωγῆς, τῆς διακονίσεως τοῦ εἶδους ἀρχίζει ἀμέσως, πυρετωδῶς, ταχύ, μὲ τὸ αἶσθημα τῆς ἀνάγκης τῆς ἀναδημιουργήσεως ὀλοκλήρου λαοῦ.

Μόνη ἡ θήλεια αὕτη, ἀγρία μὲ τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τὰς ιδέας τῆς, μόνη ἡ μήτηρ αὕτη μελλούσης πατρίδος, δημιουργῶν πρῶτον τὰς πολιτίδας τοῦ βασιλείου τῆς, χιλιάδας τινὰς ἐργατίδων, — διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὰ ἔντομα ἐργάζονται πάντοτε αἱ γυναῖκες. — Ἄλλ' ὁ ἔρωσ τῶν ἐργατίδων τούτων πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἐξουδετεροῦ καθ' ὀλοκλήρην πάντα ἄλλον ἔρωτα, πᾶσαν διάθεσιν πρὸς ἀναπαράγωγὴν. Παρθένο, αὐστηρά, ἰέρεικα ἀγναί, ἀφοσιοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ κοινὸν καλὸν, εἰς τὴν ἀσφαλῆ οἰκοδομὴν τοῦ κράτους τῶν. Τὸ πυρετωδῶς ἔργον τῆς μητρὸς εἶναι ἡ γονιμοποιήσις, τὸ τῶν θυγατέρων ἡ οἰκοδομική. Ἡ αὕτη μανία τῆς στιγμιαίας ἐμπνεύσεως καὶ ἐκτελέσεως. Ἡ φυλὴ, ἡ ἐργασία, τὸ εἶδος, ποικίλλει κατὰ τοὺς τόπους καὶ τὰ κλίματα. Ἐδῶ σκάπτου, ὑπὸ τὴν γῆν τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ θὰ ἰδρῦσιν τὸ οἰκοδομημά των, προφυλάττουσιν αὐτὸ τῆς ὑγρασίας διὰ τεχνητῶν τάφρων. Ἄλλου τὸ ἀνερῶσιν ἀπὸ κλάδου ὑπερψήλου δένδρου εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐκ σκληροῦ καὶ στερεωτάτου καρτονίου,

ἀψηφούτος πᾶσαν βροχὴν. Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ καρτονίου αὐτοῦ ἐπιπίπτουν εἰς τὸ δάσος, συλλέγουσιν ξύλα μουσκευμένα, τὰ ὅποια δαγκάλλου μὲ δύναμιν, λιμαίνουσιν ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη καὶ ζυμῶνται μὲ τὴν ἰσχυρὰν γλῶσσάν των. Μὲ τοὺς ὀδόντας τότε τὸ πρᾶσάρον σφιγκτὰ καὶ ἰδοὺ τὸ χαρτόνι ἔτοιμον. Τότε ἡ χαρτοπλάστρια μεταβάλλεται εἰς λεπτοουργόν. Κατασκευάζει πρῶτον ἰσχυρὸν πλαίσιον τῆς πόλεως καὶ ἐν αὐτῷ ἀπομεμονωμένην τούτου, πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, αὐτὴν τὴν πόλιν, τὸν λαὸν αὐτὸν τὸν πυρετωδῶ καὶ τόσον ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐξασθενούμενον. Ἡ πόλις αὕτη ἔχει δύο θύρας. Εἰσέρχονται διὰ τῆς μιᾶς, ἐξέρχονται διὰ τῆς ἄλλης. Οὕτω οὐδὰ μὲ σύγκρουσις καὶ ἀπώλεια καιροῦ. Ἀκριβῶς ὅ,τι κάμνουν οἱ λαοί, οἱ σπεύδοντες εἰς τὸ ἔργον των, καὶ οἰκονομοῦντες τὸν καιρὸν.

Ἄλλὰ διατὶ ἡ στερεὰ αὕτη οἰκοδομική; Αὐτὸ εἶναι τὸ ὑψηλόν, τὸ μέγα μυστήριον τῆς ζωῆς τοῦ μήμηκος, τῆς μελίσης, τῆς σφηκῆς: ὁ πόθος τῆς ἐξαρκαλίσεως, τοῦ μέλλοντος, τῆς δικαιοσύνης τῆς φυλῆς, τῆς σωτηρίας τοῦ νεογνοῦ.

Ἡ σφήκα ἀναδεικνύεται οὕτω τὸ φιλοστοργότερον ὄν τῆς δημιουργίας. Συντομεύει τὸν ὀλίγον, τὸν ἐλάχιστον χρόνον τῆς ζωῆς τῆς, κατατρώγουσα τὸν καιρὸν, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἀνήκει, τὴν ὀλίγην ζῶν τῆς, εἰς τὴν ζῶν τοῦ ἀκαμνομένου μικροῦ, θυσιάζει πρὸς τὸ τέκνον τῆς αὔριον τὴν μοναδικήν της ἡμέραν τῆς σήμερον. Ὅ,τι κάμνει εἶναι μέγα, ἔνδοξον, καὶ θυματίον.

Ἡ μήτηρ αὐξάνει ὀλονὲν τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργατίδων. Γενᾶ καὶ ἀέργους ἄρρενας, οἱ ὅποιοι ὅμως φοβοῦνται τὰς συντρόφους των, τὰ φονικά κέντρα τῶν ὀποίων δὲν ἀστέλλονται. Προσποιοῦνται λοιπὸν οὔτοι ὅτι κάμνουν κατὰ, ἀσχυροῦμενοι εἰς τὴν καθαρότητα τῆς πόλεως των. Ἐὰν τις ἐξ αὐτῶν ἀποθάνῃ, ἡ κηδεὶς τῆς τοῖς χρησιμεύει ὡς πρόφασος ἐργασίας. Συνωστίζονται πολλοί, τρέχουν, σύρουν, ἰδρόνουσιν, ἕως οὗ μεταφέρουν τὸ πτώμα. Ἐν μίᾳ λέξει εἶναι γελοῖον ὡς ὄλοι οἱ θρᾶσδεῖλοι καὶ ὀκνηοί.

Ἄλλὰ διὰ τὰς ἐργατίδας πόση ἐργασία, Θεέ μου! Νὰ τραφῶν εἴκοσιν ἕως τριάκοντα χιλιάδες στόματα δὲν εἶναι βεβχίως μικρὸν πρᾶγμα. Ἐν ἡ ἐργασία των ἦτο μετρημένη καὶ κανονικὴ ὡς ἡ τῶν μελιτῶν, θὰ ἀπέθνησκαν τῆς πείνης. Τρέχουν λοιπὸν, σπεύδουσιν μανιώδεις, τερατωδῶς ἐπικινδύνουσι. Φθίνονται ἀπληστοί, ὑποτασσόμενοι εἰς τὸν ἀμείλικτον περικλοπῆς νόμον τῶν Σπαρτικῶν. Ὅ,τι ἰδίᾳ ἀποτελεῖ τὴν δύνάμιν των εἶναι, ἡ θυμασία αὐθιχεσία των, ἡ ὑπέροχος καταφρόνησις των καθ' ὄλων τῶν ἄλλων ἐντόμων καὶ ἡ ἰσχυρότατων πεποιθήσις, ὅτι ταῦτα τοῖς ἀνήκουν.

Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ συγκρίνῃ τὰ ἔντομα πρὸς τὰ μαστοφόρα, ὡς πρὸς τὸν χαρακτηριζόμενον καὶ τὴν δύνάμιν τῆς θελήσεως, βεβχίως οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ τίγρεις εἶναι ἀπέναντι τῶν σφηκῶν ὡς ἡμερᾶ ὀρνίκα ἡ αὐτενεργεῖα των δὲ καὶ ἡ ἀπόλυτος ἀφοσίωσις των εἰς τὸ κοινὸν καλὸν τὰς θέτει ὑπεράνω καὶ εἰς τιμητικωτέραν θέσιν καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Αἱ νεώτεροι ψυχῆ μας δυσκολεύονται νὰ ἐγκλωπώθωσιν τὸ αὐθιχεστον καὶ σκληρὸν τῶν ἀρχαίων ἀρετῶν. Ἡ ἀπειρία πρὸς τὴν γενετικὴν ἀγάπην φθάνει μέχρι τοῦ ἐγκλήματος. Μὲ πόσην ἀγρίαν ὀρμὴν δὲν καταδιώκουσιν τὰς μελίτσας, διότι

ἔχουν ἀνάγκην νὰ θρέψουσιν τὰ μικρὰ των μὲ μέλι. Κατασπαράσσουσιν τὴν μικρὰν μελίτσαν, ἀποποῦσιν τὴν γεμάτην μέλι καὶ κίλιαν τῆς καὶ τὴν φέρουν εἰς τὸ νεογνόν, χωρὶς τύψεις συνειδήσεως. Ὁ θάνατος τῶν ἄλλων δὲν ὑπολογίζεται πρὸς τὸν ἀκαμνομένων ἀπαθῶς τὸν θάνατον δι' ἴδιον λησμόν.

Καὶ ὄχι μόνον ἀκαμνοῦσιν τὸν θάνατον ἀπαθῶς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρότεροι τῶν παρθένων τῆς Τρυφίδος δὲν περιμένουν καὶ τὸν χειμῶνα, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν θάνατον μὲ τὰς παγωμένας χεῖρας του. Ὀπλισμένοι ἐν τῇ ζωῇ, φονεοῦνται διὰ τῶν ἰδίων ὕλων, διότι ἡ βασιλεία των τελειοῦνται εἰς φρικτὴν σφαγὴν. Τὰ τόσον προσφιλῆ μικρὰ φονεοῦνται παρ' αὐτῶν τῶν ἐργατίδων, μικρὰ ὀψιγένητα, τὰ ὅποια τὸ ψῦχος καὶ ἡ δυστυχία θὰ ἐφόνευεν ἀφεύκτως αὔριον, αἱ ἀδελφά, αἱ θεῖκα, αἱ τροφῆ των, τὰ θανατόνουν ἀπόνως, πρὶν τὰ ἴδουσιν ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ ψύχους. Τὸ ὕστατον τοῦτο χάρισμα θανάτου ἀπόνου φιλοδορεῖται εὐχαρίστως ἵνα σωθῆ ἡ τιμὴ τῆς ἡρωϊκῆς φυλῆς, ἣτις ἀπαξιοῖ νὰ ζητήσῃ ἄστυλον εἰς τὴν καπνισμένην στέγην τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἐκθέτῃ τὸ πρὸς ἐξήντημένον σώμα τῆς εἰς τὰς δραπετίδας τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου ἀκτίνας. Ὅχι, παιδιὰ μου, ὄχι ἀνακράζει ἡ μεγάλη μήτηρ! Ὅθνατον, θάνατον μάλλον παρὰ ζῶν ἐξηυτελισμένη. Ἡ δημοκρατία μας μένει ἀθάνατος. Μία ἐξ ὄλων ὕμων θὰ εὐνοηθῆ βεβχίως ὑπὸ τῆς τύχης καὶ θὰ ἐπαναρχίση τὸν ἐντιμον βίον μας. Ἡ μίξ αὕτη φθάνει. Κεὶ ὁ κόσμος ἐν χαλάσῃ μία μεγάλη καρδία ἀρκεῖ, ἵνα τὸν ἀνοικοδομήσῃ ἐξ ἀρχῆς.

(Ἐκ τῶν τοῦ Michelet) Ἑλένη Γεωργιάδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ φύσις ἀναιτᾶ τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὤμων μας τοῦλάχιστον. Τὰ παράλογα ἐξογκώματα, τὰ παραμορφῶντα τὰ σώματά μας καὶ καταστρέφοντα τὴν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

Τὸ πείγμα μεθ' οὗ μετέσχον τῆς συζητήσεως ἐκείνης, κατέστησε καταφανῆ τὰ αἰτήματα, ἅτινα ἐπλημμύρουσιν τὰ στήθη μου. Ὅταν ἠθέλησα νὰ κρατηθῶ ἦτο ἀργὰ πλεόν. Διὰ τοὺς οἰκείους μου ἐφάνην ἀναντιρρήτως τὴν ἡμέραν ἐκείνην κόρη, καθ' ὑπερβολὴν ἰδιότροπος καὶ ἄλλοκότως ὑπὸ τῆς ἀσθενείας μεταβληθεῖσα. Διὰ τὸν Ροβέρτον ὅμως τὸ μυστικόν μου ἀπεκαλύφθη. Ἡ μόνη μου σκέψις, εὐθὺς ὡς ἀπεσῶρθη εἰς τὰ δωμάτιά μου, ἦτο νὰ προσκαλέσω τὸν ἰατρὸν καὶ νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ νὰ διατάξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμέσου ἀναχωρήσεώς μου διὰ ταξίδιον μακρῶν. Ὁ θεὸς μου προσεφέρθη ἀμέσως νὰ με συνοδεύσῃ καὶ ἐν τῇ σπουδῇ μου νὰ ἀπομακρυνθῶ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἀπεφάσισα τὴν ἐντὸς τῆς ἐπαύριον ἀναχωρήσιν μου. Ἀπεφάσιθι οὕτω ὅτι ἡ Λουίζα καὶ ὁ Ροβέρτος θὰ ἀνεχώρουσιν τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ Παρισίους, ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τοῦ θεοῦ μου θὰ ἀνεχωροῦμεν δι' Ἰταλίαν. Μετὰ τὰς ἐπείγουσας ὄλων μας προετοιμασίας ἡμέρας πολὺ κοπιώδους, ὁ θεὸς μου ἐξῆλθεν, ἵνα δώσῃ διαταγὰς τινὰς, ἐνῶ ἡ Λουίζα ἀπεσῶρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵνα γράψῃ μερικὰς ἐπιστολάς. Εὐρέθη μόνη μετὰ τοῦ Ροβέρτου. Πέρις ἡμῶν εἰς τὰς φωτεινὰς ἀκτίνας

ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν τοῦ κορμου καὶ τῶν βραχιόνων κατατηρήθησαν τέλος πάντων καθ' ὀλοκλήρην. Ἀκούθη ὡς ὕστατον λειψάνον τοῦ ἀκαλασθήτου αὐτοῦ συρμού ἀναρχικῶνται μετὰ δειλίας εἰς τοὺς ὤμους μας μικρὰ πτυχωτὰ ἐξαρτήματα καὶ ταινίαι καὶ τρίχαπτα, τὰ ὅποια ὅμως βραβηθῶν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπουσιν καὶ αὐτὰ.

Ἄλλ' εἰς τὴν πλήρη κατάργησιν των πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ὀλίγον ἐπιφυλακτικαί, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις, καθ' ἃς ἐπιβάλλεται νὰ κλύπτῃ τις φυσικὰς τινὰς ἀτελείας.

Οὕτω ἔσαι ἔχουν βραχιόνα ἀγαλματώδη, ἃς προσαρμόζουσιν ἐπ' αὐτοῦ μανίκι στενόν, κολλητόν, ἐνῶ ἐκείναι πρὸς τὰς ὀποίας ἡ φύσις ἐφάνη πολὺ ὑπερβολικὴ ἢ φειδωλή, ἃς μεταχειρίζονται ἃς μὴ ἀπαρνοῦνται καθ' ὀλοκλήρην τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπὸ τὸν ὄμων ντραπάρτιμα. Ἄς ἐπιτρέψουσιν αὐτὰ νὰ κυματίσῃ τὸ ὕψος ἀνέτως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βραχιόνου, ὑπέκουσαι εἰς τοὺς νόμους τῆς αἰσθητικῆς, ἣτις θὰ ἤθελε ἴδιον δι' ἐκάστην ἐξ ἡμῶν συρμόν.

Τοῦτο δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ χαίρωμεν, νὰ ἐπικροτῶμεν εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ πολυδαπάνου τούτου συρμού, ὅστις ἀπῆται τόσον ὕψος διὰ τὰ μανίκια μόνον, ὅσον δι' ὀλοκλήρον τὸ φόρεμα.

Θὰ ἔλθῃ βεβχίως ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἀναγνωρίσουσιν ὅτι ἡ ἐφημερίτης τοῦ συρμού τῆς ἐποχῆς μας, ὑποστηριζομένη ἀπὸ τὴν πρέλλαν καὶ τὴν ματαίαν ὑπερηφάνειαν τῶν πλουσίων γυναικῶν, ἠτείλησε καὶ αὐτὴν τὴν ἠθικὴν τοῦ φύου μας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς ὕλικὰς καταστροφὰς καὶ τὴν θυσίαν τόσων ὠρῶν τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὴν γελοίαν τοῦ ἐνδύματος καὶ τοῦ συρμού ἐνασχόλησιν, πρὸς ἣν, σημειωτέον, οὐδέμιν ἔχει σχέσιν ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ καλόν.

Ἄλλ' ἡ κλακισθησίς ἣτις ἐπέφερε τὴν κατάργησιν τῶν ὀγκωδῶν μανικῶν, δὲν θὰ φθάσῃ ἄραγε καὶ μέχρι τῶν γε-

τοῦ ἡλίου μερικὰ ἔντομα ἐβόμβων εὐθύμως, ὁ δὲ οὐρανός, ὀλίγον ὠχρὸς ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ φθινοπώρου, ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην

— Πότε θὰ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους; ἐπιθύρσειν ὁ Ροβέρτος. Δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀπαντήσω... Μὲ παρετήρει θλιβερώς, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματα, ὡσεὶ θέλων νὰ ἐγγαράξῃ εἰς τὴν μνήμην του, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ χαρακτηριστικά μου.

Μεταξὺ τῶν ἀνθῶν, ἅτινα ἐστόλιζον τὸν ἐξώστην, μεγάλη δέσμη εὐδῶν λευκῶν καὶ ροδίνων πίσων, ἀποσπασθεῖσα τοῦ ἐρείσματος δι' ἐλάφρῳ ἀνέμου καὶ ἐπιχαρίτως σαλευομένη ἐπὶ τοῦ εὐκάμπτου στελέχους της, ἐκκλινεν ἐπὶ τοῦ ἡμίανεωμένου παραθύρου.

— Εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ, εἶπε τόσον χαμηλά, ὥστε μόλις τὸν ἤκουσα; Εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ, Ματθίλδη, διὰ τὸν ὅποιον θυσιάζεσθε καὶ ἀναχωρεῖτε καὶ χωρίζομεθα διὰ πάντοτε;

Ἡθέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλὰ τὰ ἀποφυχθέντα χεῖλη μου μοὶ ἀφῆρσαν πᾶσαν τὴν δύνάμιν, καὶ ἔβλεπον πολὺ καλὰ, ὅτι κατεῖχε τὸ μυστικόν μου διὰ νὰ δοκιμάσω νὰ τὸ προφυλάξω.

— Διατὶ ἀποστρέφετε τὴν κεφαλὴν, ἐπανέλαθε, διατὶ μὲ ἀποκρύπτετε τὰ δάκρυά σας; διατὶ λοιπὸν ν' ἀπατώμεθα ἀκόμη; Ἄ! ποῖον θάρρος ἔχετε; διατὶ λοιπὸν δὲν ὀμιλήσατε πρὶν τὰ πάντα γείνωσι, ἀδιόρθωτα; Ὅθ' ἤμεθα τόσο εὐτυχεῖς!... Ἐὰν εἰξεύρετε πόσον σὰς ἠγάπων, δὲν θὰ ἐτολμάτε ὅτι ἐπράξατε. Ἄ! λατρευτὴ σκληρὰν εἰς ποῖον ἀγνωστον θεόν ἐθυσιάσατε τὴν ζῶν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σας, ποῖα ψευδὴς μεγαλοφυΐα σὰς ἀπεπλάνησε;...

— Ὅταν σκέπτομαι, ἐξηκολούθησεν, ὅτι θὰ ἀναχωρήσητε καὶ δὲν θὰ σὰς ἐπανιδῶ πλέον, καὶ ὅτι εἰς τὴν χωρίζουσαν ἡμᾶς ἀβυσσον θὰ προσθέητε καὶ τὸ ἄλγος τῆς ἀπουσίας σας, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς

λοίου πλέον ύψους καταστάτων περιλαιμίων, εις τὰ ὁποῖα κρύπτονται καὶ τὰ μαλλίᾳ καὶ τὰ ὄντα καὶ ὁ λαϊκὸς ὅσον ὠραῖα καὶ πλαστικὰ καὶ ἄν εἶναι.

Καὶ τὰ μαλλίᾳ αὐτὰ θὰ ἐξκολλουθῆσιν ἄρα νὰ εἶναι τόσον κακοκτενισμένα, ὅσον τώρα, καὶ τὰ καπέλλα τόσον ἄχαρα καὶ μὲ τόσον ζωηρὰ χρώματα στολισμένα, θὰ ἐξκολλουθῶν νὰ ἀσχημίζου καὶ τὰ πλέον εὐμορφα ἀκόμη πρόσωπα.

Ἐπάρχουν ὑποσχέσεις μεταξύ τῶν συρμοθητῶν, ὅτι ἀπὸ τοῦδε θὰ συμβουλευῶνται περισσότερον τὸ ὠραῖον εἰς τὰς ἐπινοήσεις των, τὸ ὠραῖον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνδυάζεται καὶ μετὰ τοῦ ὑγιεινοῦ.

Καὶ προκειμένου περὶ ὑγιεινῆς, ὁ στηθιδεσμος ἤδη ἐπετέλεσε τὸ πρῶτον τοῦ βήμα. Μεταβάλλεται μόνον εἰς στήριγμα, ἀφῖνον ὅλην τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ σώματος γραμμάς.

Κατὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι ὑπάρχει πρόθεσις νὰ ἀκολουθήσων τὸν συρμὸν τῆς Σάρας Βερνὰρ ἢ ὁποῖα δὲν ἐννοεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θυσιάσῃ τὸ καλόν, καὶ τῆς ὁποίας ὁ πρὸς τὴν τέχνην καὶ ἁρμονίαν ἔρωσ κατέστη παροιμιώδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Ν. Σ. Ἀλεξάνδρειαν Ρουμανίας. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη ἀπείρους εὐχαριστίας. — Καν Μ. Κ. Ξηροχώριον ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ Δ. Κ. Τρίπολιν. Συνδρομὴ ἐλήφθη, ζητοῦμενος ἀριθμὸς ἐστάλη, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Χ. Σουλινὰ φρ. 60 ἐλήφθησαν, πολλὰς εὐχαριστίας γράφομεν προσεχῶς. — Καν Α. Κ. Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Λ. Φ. Κύμην. Ὅλοι αἱ ἐπιστολαῖ σὰς ἐλήφθησαν ἀπείρους συγγνώμας διὰ μέχρι τοῦδε σιωπῆν, πολλὰ καὶ ποικίλαι φροντίδας ἃς δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἡμπόδισαν νὰ γράψωμεν χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Κας Π. Δ. Ναύπλιον. — Α. Δ. Β. Πειραιᾶ. — Σ. Π. Κ. Σπάρτην. — Α. Ν. Γ. Βῶλον. — Α. Θ. Πάτρας. — Α. Γ. Τ. Κεφαλληνίαν. — Α. Σ. Κ. Λυζούριον. — Π. Γ. Μ. Γαλαξίδιον συνδρομὰ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

καταρασθῶ... Καθ' ἣν ἡμέραν μοι εἶπετε, ὅτι ἠγαπᾶτε ἄλλον, ἐνόμισα, ὅτι θλίψιν ἴσῃν πρὸς ἐκεῖνην δὲν θὰ ἐδοκίμαζον πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλ' ἠπατήθην. Ὅταν ἀσυνάρτητοι λέξεις διέφυγον ἀπὸ τὰ χεῖλιά σας κατὰ τὸ διάστημα τῶν παραληρημάτων σας, ἄνευ οὐδεμιᾶς συναισθήσεως, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἀναφέροντο εἰμὴ δι' ἐμέ, μὲ ἔθεσαν εἰς τὰ ἴχνη τῆς ἠρωϊκῆς παραφροσύνης σας. Βραδύτερον δὲ ὅτε εἶδον τὴν ὠραιοτήτά σας νὰ ὠχρῶν ὑπὸ τῆς ὀδύνης, ἣτις σᾶς κατεῖχεν, ὅταν εἶδον τὴν μεγαλοψυχίαν σας καὶ εἶτα τὴν ἀδυναμίαν σας, τότε Ματθίλδην, ἐνόησα τί ὑπερέρετε· καὶ ὦφειλον νὰ σιωπῶ, καὶ ὦφειλον νὰ καταπιῶ τὴν ἀπελπισίαν μου· ἠθέλησα νὰ φανῶ ἀντάξιός ὑμῶν, μάρτυς μου ὁ οὐρανός... Ἐὰν ὁμιλῶ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, Ματθίλδην, εἶνε διότι τὸ θῆρος μου ἠττήθη, ὅπως τὸ ἰδικόν σας. Σᾶς λατρεύω καὶ ὁμοῦ σᾶς χίνω... Ἄ! ἃς ἀφήσωμεν ἄπαξ τοῦλάχιστιν τὰ δάκρυά μας καὶ τὰς καρδίας μας νὰ ἐνωθῶσι...

Ἐξηκολούθει ὁμιλῶν τοιοῦτοτρόπως, ἐνίστε ἦρεμος, ἐνίστε πρὸς φερόμενος ὡς ἐκ τῆς ὁρμητικῆς φύσεώς του, ἀλλὰ πάντοτε ὑπέκρινεν εἰς τὴν σκληρὴν τύχην μας.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις βραμυθὸν ἔκλινε καὶ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου ἐπλησίασεν. Ὁ θεὸς μου δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Ἀναχωρήσας ἐπιπρος λίαν ἀργά, μᾶς εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος του, ἀφῆκεν ἐντολήν νὰ μὴ τὸν ἀναμένωμεν εἰς τὸ δείπνον, διότι εἶχε νὰ περατώσῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν σπουδαίαν ὑπόθεσιν. Ὁ Πέτρος δὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς εἶπῃ ποῦ διηρθύθη καὶ ἐξεπλάγημεν ἐκ τῆς σπουδαίας ταύτης ὑποθέσεως, ἣτις τὸν ἀπεμάκρυνεν ἡμῶν τόσον ἀπροσδοκῆτως.

Ἐγνώριζον ὅτι ἡ Λουίζα καὶ ὁ Ροβέρτος τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἀνεχώρου διὰ τοὺς Παρισίους. Ἦτο δὲ ἡ Λουίζα περίλυπος, μὴ δυνα-

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομὰς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παρὰ κλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῆ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ κ. Φωστήρας ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποδηματοποιείου τῶν Κυριῶν ἐπὶ τριμηνον σπουδάσας ἐκ τοῦ σύγγεγος εἰς τὰ μέγιστα τῶν Παρισίων Ἐργαστάσια καὶ τελειοποιήσας τὴν δύσκολον τέχνην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑποδημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἄνετον βᾶδισμα, κατώρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀρχαῖον Λόγιον, (καὶ βῆμα ποδὸς καὶ γέλωσ ὀδόντων) κ. τ. λ.

Ποῖα Κυρία ἢ Δεσποινίς, καλοσῆτος δὲν θὰ παραγγεῖλῃ ἐφέτος τὰ ὑποδήματα τῆς εἰς τὸ τελείως ὀργανωσμένον Ἐργαστάσιον τῶν Κυριῶν, τὸ ἄνωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Φωστήρα. Ὅτι δῆποτε δέρμα καὶ ὅτι δῆποτε σχῆμα ἂν ζητήσῃ τις, θέλει εὐρεῖ εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

EAU SALLÉS

CETTE EAU

SANS RIVALE

PROGRESSIVE OU INSTANTANÉE

Rend aux Cheveux, gris ou blancs, et à la Barbe, leur couleur primitive · BLOND, CHATAIN, NOIR.—Une ou deux applications suffisent, sans préparations, ni lavage.

Produit inoffensif.—RESULTAT GARANTI.

50 Années de Succès !

Parfumeur-Chimiste, 73, Rue Turbigo, PARIS.

μένη νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν περιπτυχθῆ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὴν Ville - Forny.

Πρέπει νὰ τοῦ ἔτυχε σπουδαῖον ἀτύχημα, ἔλεγεν ἡ Λουίζα, ἀναβαίνουσα τὴν ἄμαξαν, ἐπίπληξέ τον πολὺ ἐκ μέρους μου· ὅτε δὲ οἱ ἵπποι ἀνεχώρου, προσέθηκεν: ἔς αὐριον Ματθίλδην, καὶ διὰ τῆς λευκῆς μικρᾶς χειρὸς τῆς μὲ ἔστειλεν ἄπαξ ἔτι ἀσπασμόν.

Πτωχὴ ἀγαπητὴ Λουίζα, δὲν τὸ ὑπέπτειν σχεδόν, καὶ ἐγὼ οὐχ ὀλιγώτερον δὲν τὸ ἐπίστευον ὅτι διὰ τελευταίαν φορὰν ἐνηγκαλιζόμεθα καὶ ὅτι δὲν ἐὰ τὴν ἐπανεβλεπομεν πλέον.

Τὴν ἠκολούθησα ἐπὶ μακρὸν μὲ ὄμμα ρεμβῶδες καὶ ἀκόμη ἀφοῦ ἡ ἄμαξα ἐξηφανίσθη εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς δενδροστοιχίας, ἤκουον ἐπὶ μακρὸν τὸν κρότον τῶν τροχῶν καὶ τὸ βῆμα τῶν ἵππων, τὸ ὁποῖον βραμυθὸν ἐσθένυτο. Ἡ ὑγρασία τῆς νυκτὸς καὶ ἡ σιωπὴ αὐτῆς μὲ ἀνῆγγειλαν τέλος ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ εἰσέλθω.

Ἀνέμενον τὸν θεῖόν μου εἰς πολὺ προκεχωρηκυῖαν ὥραν, ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθε· τοῦτο μὲ ἀνήνυσχεσε, μολοντί πολὺ ἀπέιχον νὰ ὑποπτέσω τὴν καταστροφὴν, τὴν ὁποῖαν προητοίμαζεν ἡ ἀπουσία του. Ὅταν ἡ κόπωσις μὲ ἠνάγκασε νὰ κατακλιθῶ, διέταξα τὴν θαλαμηπόλον μου νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ μόλις ὁ θεὸς μου θὰ ἐπέστρεφε. Παρευθὺς ἀπεκοιμήθην καὶ ἀγνοῶ ἐὰν ὠνευρεῖσθην ἢ πράγματι τὸν ἤκουσα ἐπιστρέψαντα. Ἄλλ' ἡ πραγματικότης ἠνώθη μετὰ τοῦ ὄνειρου καὶ ὁ ὕπνος μου ἦτο τόσον βαθύς, ὥστε δὲν κατώρθωσα νὰ ἐξυπνήσω. Ὁ Θεὸς μοι ἐπέτρεψε τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην ἐν μέσῳ τῶν θλίψεων τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ τραύματος, τὸ ὁποῖον μὲ ἀνέμενον ἐν τῇ ἀφυπνίσει μου.

(ἀκολουθεῖ).